

புதிய உடன்படிக்கையின்கீழ் உண்மையான ஆராதனை

பூதர்களின் விக்கிரக ஆராதனையும் ஆராதனையில் புறதெய்வ நடைமுறைகளைப் பயன்படுத்துதலும் தேவனுக்கு ஏற்பில்லாதவைகளாக இருந்தன என்று நாம் கற்றிருக்கிறோம். வேதாகமத்தின் தேவன் எரிச்சல் உள்ள தேவனாக இருக்கிறார் (யாத்திராகமம் 20:3-5) மற்றும் அவர் உண்மையுள்ள ஒரே தேவனாக இருக்கிறார். அவர் ஒருவர் மாத்திரமே ஆராதிக்கப்பட வேண்டும், மற்றும் அவர் குறிப்பிட்ட வழியில் மாத்திரமே அவர் ஆராதிக்கப்பட வேண்டும்.

இயேசு, உபாகமம் 6:13 மற்றும் 10:20 வசனங்களைப் பொழிப்புரை செய்து, “உன் தேவனாகிய கர்த்தரைப் பணிந்துகொண்டு, அவர் ஒருவருக்கே ஆராதனை செய்வாயாக” என்று உரைத்தார் (மத்தேயு 4:10). மற்ற எல்லாத் தேவர்களும் விலக்கப்பட்டுள்ளனர். ஆராதிப்பவர்கள் தேவன் ஒருவரை மாத்திரமே ஆராதிக்க வேண்டியவர்களாகவும் அவரால் கட்டளையிடப்பட்டுள்ளதை மாத்திரம் செய்ய வேண்டியவர்களாகவும் இருக்கின்றனர். மோசே பின்வருமாறு எச்சரித்தார்,

உன் தேவனாகிய கர்த்தருடைய கோபம் உன்மேல் மூண்டு, உன்னைப் பூமியில் வைக்காமல் அழித்துப்போடாதபடிக்கு, உங்களைச் சுற்றிலும் இருக்கிற ஜனங்களின் தேவர்களாகிய அந்நிய தேவர்களைப் பின்பற்றாதிருப்பீர்களாக. உன் நடுவிலிருக்கிற உன் தேவனாகிய கர்த்தர் எரிச்சலுள்ள தேவனாயிருக்கிறாரே (உபாகமம் 6:14, 15).

ஆராதனையின் எல்லைகள்

இஸ்ரவேல் மக்கள் “தேவனாகிய கர்த்தர் கற்பித்த கற்பனைகளையும் கட்டளைகளையும் நியாயங்களையும் கைக்கொள்ள வேண்டும்” என்று மோசேயின் மூலமாகத் தேவன் வெளிப்படுத்தினார் (உபாகமம் 6:2). இந்தக் கூற்று, அவர்கள் - தேவன் கட்டளையிட்டுள்ளவற்றிற்குக் குறைவாக அல்ல ஆனால் - எல்லாவற்றிற்கும் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்று அர்த்தப்படுகிறது. அவர்கள் தேர்ந்துகொள்ளவோ அல்லது குறிப்பாகச் சிலவற்றை எடுத்துக்கொள்ளவோ கூடாதிருந்தது, ஆனால் அவர்கள் தேவனுடைய பிரமாணத்தில் வெளிப்படுத்தப்பட்ட ஒவ்வொரு கட்டளையையும் கடைப்பிடிக்க வேண்டியிருந்தது.

மேலும், இஸ்ரவேல் மக்கள் தேவன் கட்டளையிட்டவற்றை மாத்திரம் பின்பற்ற வேண்டியிருந்தது. “உங்கள் தேவனாகிய கர்த்தர் உங்களுக்குக் கற்பித்தபடியே செய்ய சாவதானமாயிருங்கள்; வலதுபுறம் இடதுபுறம் சாயாதிருப்பீர்களாக” (உபாகமம் 5:32). இங்கு “படியே” என்ற வார்த்தை “மட்டும்” என்று அர்த்தப்படுகிறது. அவர்கள், தேவன் கட்டளையிட்டவற்றை மாத்திரம் கடைப்பிடிக்க வேண்டியிருந்தது. இந்தச் செய்தி எண்ணற்ற முறைகள் இஸ்ரவேல் மக்களுக்குத் திரும்பக் கூறப்பட்டது மற்றும் இஸ்ரவேல் அரசர்களுக்கும் கட்டளையிடப்பட்டது (உபாகமம் 17:20; 28:14; யோசுவா 1:7; 23:6; நீதிமொழிகள் 4:27).

அவர்கள் தேவனுடைய கட்டளைகளுடன் ஒன்றையும் சேர்க்கவோ அல்லது அவற்றில் இருந்து ஒன்றையும் குறைக்கவோ கூடாதிருந்தது. “நான் உங்களுக்குக் கற்பிக்கும் உங்கள் தேவனாகிய கர்த்தரின் கட்டளைகளை நீங்கள் கைக்கொள்ளும்படி, நான் உங்களுக்குக் கற்பிக்கிற வசனத்தோடே நீங்கள் ஒன்றும் கூட்டவும் வேண்டாம், அதில் ஒன்றும் குறைக்கவும் வேண்டாம்” (உபாகமம் 4:2; 12:32; நீதிமொழிகள் 30:6ஐயும் காணவும்).

தேவனுடைய கட்டளைகளில் இருந்து மக்கள் ஒன்றையும் கூட்டவோ குறைக்கவோ கூடாது என்று அவர் குறிப்பிட்டார். இதற்கு அவரது கட்டளைகள் காக்கப்பட வேண்டும் என்பதும் காரணமாக இருந்தது (உபாகமம் 4:2). தேவனுடைய கட்டளைகளுடன் கூட்டப்படுபவை எவையும் தேவனுடைய கட்டளைகளாயிராமல் மனுதருடைய முன்னுரிமைகளாக இருந்தன. இவ்வாறு கூட்டப்படுபவற்றை எவரேனும் கடைப்பிடித்தால், அவர் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியவில்லை. தேவனுடைய கட்டளைகளில் இருந்து எவற்றையேனும் குறைக்கிற எவரொருவரும் தேவன் கேட்டுக்கொண்டுள்ள எல்லாவற்றையும் செய்யத் தவறியபடியால், அவர் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியாதவராக இருந்தார்.

புதிய ஏற்பாட்டின்சீழ் இருப்பவர்களுக்கும் இயேசு இதே கொள்கையைப் போதித்தார். அவரைப் பின்பற்றுபவர்கள், அவரது சீஷர்களாகிறவர்களுக்கு “நான் [இயேசு] கட்டளையிட்ட யாவற்றையும் கடைப்பிடிக்கும்படி” போதிக்க வேண்டும் என்று அவர் கூறினார் (மத்தேயு 28:20). அவர் வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகத்தில் இருந்து எவரொருவரும் ஒன்றையும் கூட்டவோ அல்லது குறைக்கவோ கூடாது என்று கூறினார் (வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 22:18, 19). இது வெளிப் படுத்தின விசேஷம் புத்தகத்திற்கு மாத்திரமே நடைமுறைப்படுகிறது என்று சிலர் உரைத்துள்ளனர். சந்தர்ப்பப்பொருளில், அது உண்மையாகவே உள்ளது, ஆனால் தேவன் வேதாகமத்தின் மற்ற புத்தகங்களைக் காட்டிலும் அந்தப்புத்தகத்தைப் பற்றி அதிகமாக நினைக்கிறாரா? வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகத்துடன் ஒன்றைக் கூட்டுதல் அல்லது அதில் இருந்து ஒன்றை எடுத்துப்போடுதல் என்பது தவறானதாகவும், மற்ற வேதவசனங்களுக்கு அவ்வாறு செய்தல் சரியானதாகவும் இருக்கிறதா?

பவுல் கிறிஸ்தவக் கொள்கைகளை உள்ளடக்க வேண்டியதாக இருக்கும் “சுவிசேஷம்,” என்பது பற்றி எழுதினார் (1 தீமோத்தேயு 1:9-11), அதாவது வேறொரு சுவிசேஷத்தைப் போதிப்பவர்கள் சபிக்கப்பட்டவர்

களாக இருக்கின்றனர் என்று அவர் எழுதினார் (கலாத்தியர் 1:8, 9). இந்த விஷயத்தைப் பற்றி யோவான், “கிறிஸ்துவின் உபதேசத்திலே நிலைத் திராமல் மீறி நடக்கிற எவனும் தேவனை உடையவனல்ல; கிறிஸ்துவின் உபதேசத்தில் நிலைத்திருக்கிறவனோ பிதாவையும் குமாரனையும் உடையவன்” என்று எழுதியதன்மூலம் குறிப்பிட்டார் (2 யோவான் 9). தேவனைத் தொழுதுகொள்கிறவர்கள் அவரை “ஆவியிலும் உண்மையிலும்” தொழுதுகொள்ள வேண்டும் என்று இயேசு கூறினார் (யோவான் 4:24). தேவன் வரையறைகளை அமைத்துள்ளார், இரட்சிப்பைப் பெற்றுக்கொள்ள நாடுபவர்கள் இந்த வரையறைகளுக்குள் நிலைத்திருக்க வேண்டும் (எபிரெயர் 5:9). இதே விஷயம் அவரை ஏற்ற வகையில் ஆராதிக்க விரும்புவார்களுக்கும் உண்மையாக உள்ளது.

தேவன் குறிப்பிடாதவற்றை ஆராதனை நடைமுறைகளில் அறிமுகப்படுத்துபவர்கள், நாம் ஆராதனையில் பயன்படுத்த வேண்டிய ஒவ்வொன்றையும் தேவன் குறிப்பிட்டிருக்கவில்லை என்று மறைமுகமாகக் குறிப்பிடுகின்றனர். இப்படிப்பட்ட எண்ணப்போக்கு தேவனுடைய வெளிப்படுத்துதலின் முழுமைத்தன்மையை மறுக்கிறது.

உண்மையோடு தொழுதுகொள்ளுதல்

புதிய உடன்படிக்கையின்கீழ் ஆராதனை என்பது இயேசு வெளிப் படுத்திய சத்தியத்தின்படியானதாக இருக்க வேண்டும். யாக்கோபின் கிணற்றருகில் இயேசுவைச் சந்தித்த சமாரியப் பெண், ஆராதிக்கும் இடம் பற்றி அவரிடத்தில் கேள்வி கேட்டாள். சமாரியர்கள் கெரீசீம் மலையில் ஆராதித்தனர், ஆனால் யூதர்கள் எருசலேமில் ஆராதித்தனர்.

எருசலேமில் ஆராதனை என்பது சரியானதாக இருந்தது என்று இயேசு சுட்டிக்காண்பித்தார். அவர் சமாரியர்களின் ஆராதனையை யூதர்களின் ஆராதனையுடன் தொடர்புபடுத்தி அதைப்பற்றி, “நீங்கள் அறியாததைத் தொழுதுகொள்ளுகிறீர்கள்; நாங்கள் அறிந்திருக்கிறதைத் தொழுதுகொள்ளுகிறோம்; ஏனென்றால் இரட்சிப்பு யூதர்கள் வழியாய் வருகிறது” என்று கூறினார் (யோவான் 4:22). மாற்றம் ஒன்று விரைவில் வரும், அப்போது உண்மையில் ஆராதிப்பவர்கள் “ஆவியோடும் உண்மையோடும்” ஆராதிப்பார்கள் (யோவான் 4:23, 24). ஆராதனை என்பது ஆவியோடும் உண்மையோடும் “இருக்க வேண்டும்.” வேறு எந்த விருப்பத் தேர்வும் அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. மறைவான குறிப்பு தெளிவாக உள்ளது: சமாரியர்கள் உண்மையோடு தொழுதுகொள்பவர்களாக இருக்கவில்லை. அவர்கள் யூதர்கள் செய்ததுபோன்று அதே தேவனையே விசுவாசித்தனர், ஆனால் அவர்கள் தவறான இடத்தில் ஆராதித்துக் கொண்டிருந்தனர். யோவான் 4:21-24 பின்வருபவற்றைப் போதிக்கிறது ...

- தேவனை ஆராதிக்கும் எல்லா ஆராதனையும் தேவனுக்கு ஏற்புடையதாக இருப்பதில்லை. பெண்ணிடத்தில் இயேசுவின் கூற்றானது, சமாரியர்கள் ஆராதித்தாலும், அவர்கள் தங்கள் ஆராதனையில் சரியானவர்களாக இருக்கவில்லை என்பதைக்

காண்பித்தது.

- வெறும் ஆராதனையைக் காட்டிலும் அதிகமானவற்றைத் தேவன் விரும்புகிறார். சமாரியர்கள் தேவனை ஆராதித்தனர், ஆனால் அவர்கள் “அறியாததை ஆராதிக்கும்” அளவுக்கு அதை அவ்வளவு அறியாமையுடன் செய்தனர். அவர்களின் ஆராதனை தவறானதாக இருந்தது.
- யூதத்துவ ஆராதனை இனியும் ஆராதனைக்கான வழியாக இருப்பதில்லை. நியாயப்பிரமாணத்தின்கீழ் ஆராதனைக்குரிய இடமாகத், தேவனால் தேர்ந்துகொள்ளப்பட்டுக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்த இடமான எருசலேம், இனியும் ஆராதனைக்குரிய இடமாக இருப்பதில்லை.
- வரும் என்று இயேசு கூறிய காலமான கிறிஸ்தவ யுகத்தில், தேவன் ஆவியோடும் உண்மையோடும் ஆராதிப்பதை மாத்திரமே ஏற்றுக்கொள்வார்.

உண்மை [சத்தியம்] என்பது எவ்வாறு தீர்மானிக்கப்படுகிறது? சத்தியம் என்பது இயேசுவின்மூலம் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது (யோவான் 1:14, 17). இயேசுவின் உபதேசத்தில் நிலைத்திருப்பதன்மூலம் நாம், “சத்தியத்தை அறிய” முடியும் (யோவான் 8:32). இயேசுவின் வார்த்தைகள், தேவனிடத்தில் இருந்து வருவதால் (யோவான் 7:16; 12:49, 50; 14:24ஆ; 17:8), சத்தியமாக இருக்கின்றன (யோவான் 17:17). சத்தியத்தின்படி இருக்கிறவர்கள் இயேசுவின் குரலைக்கேட்கின்றனர் (யோவான் 18:37), ஏனென்றால் “இயேசுவுக்குள்” சத்தியம் இருக்கிறது (எபேசியர் 4:21).

எனவே, நாம், இயேசு சத்தியத்தைக் கொண்டுவந்துள்ளார் என்பதையும் சத்தியம் அவருக்குள் இருக்கிறது என்பதையும் காணுகிறோம்; இந்த சத்தியம் தேவனுடைய வசனத்தில் உள்ளது. மற்றும் ஆவியானவர் மூலமாக சகல சத்தியமும் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஆகையால், ஆராதனையில் நாம் செய்கிற ஒவ்வொன்றும் இயேசுவினால் போதிக்கப்பட்டுள்ள சத்தியத்தால் வரையறைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஆராதனை என்பது இனியும் நியாயப்பிரமாணத்தின் போதனையின்படியானதாக இருப்பதில்லை. நாம் இயேசுவின் வார்த்தைகளில் தொடர்ந்து நிலைத்திருந்தால் சத்தியத்தை அறிய முடியும்.

நியாயப்பிரமாணத்தின்படி அல்ல

புதிய ஏற்பாட்டு ஆராதனை நியாயப்பிரமாணத்தின் அடிப்படையில் இருப்பதில்லை. மோசே நியாயப்பிரமாணத்தைக் கொண்டுவந்தார்; இயேசு கிருபையையும் சத்தியத்தையும் கொண்டு வந்தார் (யோவான் 1:17). அந்த சத்தியம் கிறிஸ்தவ ஆராதனைக்கு நடைமுறைப்படுகிறது. சத்தியம் மோசேயின் மூலமாக வந்திருக்கவில்லை என்றாலும், அவரது போதனை தவறானதல்ல. மோசே, இயேசு கொண்டு வந்த சத்தியத்தின் நிழலை, மிகச்சரியாகப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தினார். “இப்படியிருக்க, நியாயப்பிரமாணமானது வரப்போகிற நன்மைகளின் பொருளாயிராமல் ...

நிழலாய் மாத்திரம் இருக்கிறபடியால்” (எபிரெயர் 10:1அ). நியாயப்பிரமாணத்தின் நடைமுறைகள் “பரலோகத்திலுள்ளவைகளின் சாயலுக்கும் நிழலுக்கும் ஒத்திருக்கிறது” (எபிரெயர் 8:5). இந்தக் காரணத்தினால், கிறிஸ்தவர்கள் தங்கள் ஆராதனையைப் பழைய ஏற்பாட்டில் போதித்து நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டவற்றின் அடிப்படையில் அமைப்பதில்லை. கிறிஸ்தவர்கள் நியாயப்பிரமாணத்தின் அடிப்படையில் ஆராதிப்பார்கள் என்றால், இன்றைய நாட்களில் ஆராதனையில் மிருகபலிகளைச் செலுத்த வேண்டியிருக்கும்.

இயேசுவின் பலியானது பாவ மன்னிப்புக்காகச் செலுத்தப்பட்ட மிருகபலி என்ற நிழலை நிறைவு செய்தது. நியாயப்பிரமாணம் நிறைவேற்றப்பட்டது அல்லது நீக்கப்பட்டது என்று வேதாகமம் கூறுகிறது (எபேசியர் 2:14, 15). ஆகையால் - பலிகள் உட்பட - நியாயப்பிரமாணத்தின் கீழான ஆராதனையின் வடிவங்கள் நீக்கிப்போடப்பட்டுள்ளன.

புதிய உடன்படிக்கையின்கீழ் உள்ளவர்கள் இயேசுவின் போதனையைக் கொண்டே நியாயந்தீர்க்கப்படுவார்கள் (யோவான் 12:48). நியாயப்பிரமாணத்தின்கீழ் வாழ்ந்தவர்களை இயேசுவின் போதனை நியாயந்தீர்க்காது. நியாயப்பிரமாணமே அவர்களுக்கான நியாயத்தீர்ப்பின் அடிப்படையாக இருக்கும்: “எவர்கள் நியாயப்பிரமாணத்துக்குட்பட்டவர்களாய்ப் பாவஞ்செய்கிறார்களோ, அவர்கள் நியாயப்பிரமாணத்தினாலே ஆக்கினைத் தீர்ப்படைவார்கள்” (ரோமர் 2:12ஆ).

நியாயப்பிரமாணத்தின்கீழ் வாழ்ந்தவர்களுக்கான நியாயத்தீர்ப்பின் தர அளவையானது, நியாயப்பிரமாணத்தின்கீழ் இராதவர்களுக்கான நியாயத்தீர்ப்பில் இருந்து வேறுபடுகிறது. நியாயப்பிரமாணத்தின்கீழ் வாழ்ந்தவர்களை நியாயந்தீர்க்க மாத்திரமே நியாயப்பிரமாணம் பயன்படுத்தப்படும். அது நியாயப்பிரமாணம் கொடுக்கப்படுவதற்கு முன்பு வாழ்ந்தவர்களையோ, நியாயப்பிரமாணத்தின் காலத்தின்போது வாழ்ந்த புறஜாதியாரையோ (ரோமர் 2:14), அல்லது நியாயப்பிரமாணம் நீக்கிப்போடப்பட்டபின்பு வாழ்ந்துள்ள எவரையுமோ (எபிரெயர் 10:9) நியாயந்தீர்க்காது.

இயேசுவைப் பின்பற்றுபவர்கள் ஆராதனையில் அறிவுறுத்துதல் களுக்கு அவரையே நோக்கிப் பார்க்க வேண்டியுள்ளது. நியாயப்பிரமாணத்தின் கீழான ஆராதனை நடைமுறைகள் கிறிஸ்தவர்களுக்கு நடைமுறைப்படுவதில்லை. நியாயப்பிரமாணமல்ல, இயேசுவின் வார்த்தைகளே (யோவான் 12:48), அவர்களுக்கான நியாயத்தீர்ப்பின் அடிப்படையாக இருக்கும்.

நியாயப்பிரமாணமானது புதிய ஏற்பாட்டு ஆராதனையின் ஆவிக்குரிய உண்மை நிலைகளுடைய பௌதீக நிழல்களை உள்ளடக்கியது. புதிய உடன்படிக்கையின்கீழ், ஆராதனை என்பது ஆவியோடும் உண்மையோடும் ஏற்றெடுக்கப்பட வேண்டும். கிறிஸ்தவர்கள் மிருக பலிகளுக்குப் பதிலாக, “இயேசுகிறிஸ்துமூலமாய்த் தேவனுக்குப் பிரியமான ஆவிக்கேற்ற பலிகளை” செலுத்த வேண்டியவர்களாக இருக்கின்றனர் (1 பேதுரு 2:5ஆ).

நாம் “பழமையான எழுத்தின்படியல்ல, புதுமையான ஆவியின்படி” ஊழியம் செய்யவேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம் (ரோமர் 7:6; 2:29; 2 கொரிந்தியர் 3:6; பிலிப்பியர் 3:3ஐக் காணவும்). “ஆகையால், அவருடைய நாமத்தைத் துதிக்கும் உதடுகளின் கனியாகிய ஸ்தோத்திரபலியை அவர்மூலமாய் எப்போதும் தேவனுக்குச் செலுத்தக்கடவோம்” (எபிரெயர் 13:15).

மனச்சாட்சியின்படி அல்ல

இயேசுவினால் கட்டளையிடப்பட்டிராத நடைமுறைகள் பல ஆண்டுகளாக ஆராதனையில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதால், மக்களில் பலர் அவற்றைப் பயன்படுத்துவதை நியாயப்படுத்தப்பட்டிருப்பதாக உணருகின்றனர். அவர்களின் மனச்சாட்சிகள் அவர்களைத் தொந்தரவு செய்யா திருந்தால், அவர்களின் ஆராதனையில் தவறு எதுவும் இல்லை என்று அவர்கள் முடிவு செய்கின்றனர்.

“மனச்சாட்சி” என்ற வார்த்தை, லத்தீன் மொழியில் “உடன்” என்று அர்த்தப்படுகிற *con* மற்றும் “அறிவு” என்று அர்த்தப்படுகிற *science* என்ற வார்த்தைகளில் இருந்து வருகிறது. இதில் பிந்திய வார்த்தையானது கிரேக்க மொழியில் “அறிவுடன்” என்று அர்த்தப்படுகிற *suneidesis* என்ற வார்த்தைகளுக்குச் சமமானதாக உள்ளது. நமது தனிப்பட்ட நீதிவழங்கும் முறைமையாக உள்ள மனச்சாட்சி என்பது, நாம் கொண்டுள்ள அறிவைச் சார்ந்துள்ளது. ஒருவர் நல்மனச்சாட்சியைக் கொண்டிருந்தால், அது அவர் சரியானதை நினைக்கின்றபோது அதை அங்கீகரித்து, சரியான தகவல் களாகக் காணப்படுபவற்றின் அடிப்படையில் முடிவுகளைத் தரவழைக்க அவரை ஊக்குவிக்கும். ஒருவரின் மனச்சாட்சி நல்லதாக இராதிருந்தால், அவர் தாம் தவறானதென்று நினைக்கின்றவற்றைச் செய்தாலும் அல்லது தமது முன் அனுமானங்களைச் சந்திக்க உண்மைகளைப் புரட்டினாலும் கவலைப்படமாட்டார்.

பவுல் கிறிஸ்தவர்களைக் கொலைசெய்ய வேண்டும் என்று நினைத்தார். தேவனைத் தவிர மற்ற தேவர்களை ஆராதித்த இஸ்ரவேல் மக்கள் கொலைசெய்யப்பட வேண்டும் என்று நியாயப்பிரமாணம் போதித்தது (யாத்திராகமம் 22:20; உபாகமம் 17:2-5). இயேசுவை ஆராதித்தவர்களைப் பவுல் நல்மனச்சாட்சியுடனேதான் கொலை செய்தார் (நட்படிகள் 23:1; 24:16), ஏனென்றால் அவர்கள் வேறே தேவனை ஆராதித்தனர் என்று அவர் நினைத்தார் (நட்படிகள் 26:9).

நாம் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியாமல் போனபோதும், அவ்வாறு செய்வது சரியானது என்று நாம் நினைத்தால், நமது மனச்சாட்சி நம்மை தொந்தரவு செய்யாது. நமது சிந்தனை, தேவனுடைய வசனத்தினால் வழிநடத்தப்பட்டு, வசனத்தில் கூறப்படுபவற்றிற்கு நாம் கீழ்ப்படிந்தால், இடர்ப்பாடற்ற மனச்சாட்சி விளையும். நாம் சரியானவற்றைச் செய்கின்றோம் என்று நினைத்துக்கொண்டு தவறான சிலவற்றைச் செய்தோம் என்றால் நமது மனச்சாட்சி நம்மைக் கவலைப்படுத்தக்கூடும். துர்மனச்சாட்சியானது, ஒருவர் தாம் உண்மையென்று அறிந்துள்ளவற்றிற்கு

நேர்மாறாக வாழ்வதைப் பற்றி அவரைக் கவலைப்படுத்தாது. நடைமுறை வழக்கம் ஒன்றின் சரியான தன்மையை நமது மனச்சாட்சியினால் முடிவு செய்வதற்குப் பதிலாக, நாம் தேவனுடைய வசனத்தை நமது தர அளவையாகப் பயன்படுத்த வேண்டும் (1 யோவான் 4:1, 6ஐக் காணவும்).

மனிதர்களுடைய பாரம்பரியங்களின்படி அல்ல

பாரம்பரியம் (Gk.: *paradosis*) என்பது [முன்னோர்களிடத்தில்] இருந்து நமக்கு கையளிக்கப்பட்ட போதனை அல்லது நடைமுறையாக உள்ளது. ஒரு பாரம்பரியம் நல்லதா அல்லது மோசமானதா என்று தீர்மானிக்க மூன்று சோதனைகள் உதவுகின்றன: (1) அதன் ஆதாரமூலம் என்ன? (2) அது தேவனுடைய போதனையுடன் ஏதேனும் ஒன்றைக் கூட்டுகிறதா அல்லது குறைக்கிறதா? (3) அது தேவன் தெரிந்து கொள்ளாதவை ஏற்படுத்தியுள்ள வட்டாரத்திற்குள்ளான நடைமுறையாக உள்ளதா?

பாரம்பரியத்தின் ஆதாரமூலம் முக்கியமானதாக உள்ளது. பாரம்பரியம் தேவனிடத்தில் இருந்து வந்துள்ளதென்றால், அதை நாம் ஏற்றுக்கொண்டாக வேண்டும். பாரம்பரியம் மனிதரிடத்தில் இருந்து வந்துள்ளதென்றால், அது தேவன் தெரிந்துகொள்ளாதவை ஏற்படுத்தியுள்ள வட்டாரத்திற்குள் ஒரு நடைமுறையைக்கூட்டாது இருக்கும்போது மாத்திரமே நாம் அதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியும்.

மனிதருடைய கட்டளைகள் மற்றும் பாரம்பரியங்களைப் பற்றி வேதபாரகர் மற்றும் பரிசேயர் ஆகியோரிடத்தில் இயேசு பின்வருமாறு உரைத்தார்:

“நீங்கள் உங்கள் பாரம்பரியத்தினாலே தேவனுடைய கற்பனையை ஏன் மீறி நடக்கிறீர்கள்?” (மத்தேயு 15:3).

“மனுஷருடைய கற்பனைகளை உபதேசங்களாகப் போதித்து, வீணாய் எனக்கு ஆராதனை செய்கிறார்கள்’ ... நீங்கள் தேவனுடைய கட்டளையைத் தள்ளிவிட்டு, மனுஷருடைய பாரம்பரியத்தைக் கைக்கொண்டுவருகிறவர்களாய், ...”

... “நீங்கள் போதித்த உங்கள் பாரம்பரியத்தினால் தேவவசனத்தை அவமாக்குகிறீர்கள். இதுபோலவே நீங்கள் மற்றும் அநேக காரியங்களையும் செய்கிறீர்கள்” (மாற்கு 7:7-13).

பவுல், “லௌகிக ஞானத்தினாலும், மாயமான தந்திரத்தினாலும், ஒருவனும் உங்களைக் கொள்ளைகொண்டுபோகாதபடிக்கு எச்சரிக்கையாயிருங்கள்; அது மனுஷர்களின் பாரம்பரிய நியாயத்தையும் உலக வழிபாடுகளையும் பற்றினதேயல்லாமல் கிறிஸ்துவைப் பற்றினதல்ல” என்று எழுதினார் (கொலோசெயர் 2:8). தீத்துவுக்கு அவர் மூப்பர்கள் “யூதருடைய கட்டுக்கதைகளுக்கும், சத்தியத்தைவிட்டு விலகுகிற மனுஷருடைய கற்பனைகளுக்கும்” செவிகொடாதிருக்க அறிவுறுத்தும்படி எழுதினார் (தீத்து 1:14).

இயேசுவைப் பின்பற்றுதல் என்பதே கிறிஸ்தவர்களின் இலக்காக

உள்ளது. நாம் தேவனுடைய போதனையில் உள்ளடக்கப்பட்டிராதவைகளான, மனுஷரிடத்தில் இருந்து வரும் நடைமுறைகளைத் தவிர்க்க வேண்டும்.

நல்ல பாரம்பரியங்களும் நடைமுறைகளும் அப்போஸ்தலர்கள் மற்றும் புதிய உடன்படிக்கையின் தீர்க்கதரிசிகள் ஆகியோர் மூலமாக இயேசுவினிடத்தில் இருந்து வந்துள்ளன (எசேசியர் 2:20; 3:5). இவைகள் நாம் பின்பற்ற வேண்டிய பாரம்பரியங்களாக உள்ளன (1 கொரிந்தியர் 11:1; 2 தெசலோனிக்சேயர் 2:15; 3:6).

மனித பாரம்பரியங்கள் தேவன் ஏற்படுத்தியுள்ள தெரிவு ஒன்றுடன் முரண்படுமென்றால், அவை தவறானவைகளாக உள்ளன. தேவன் தெரிவு எதையும் ஏற்படுத்தியிருக்கவில்லை என்றால், அவைகள் சரியானவைகளாகவோ அல்லது தவறானவைகளாகவோ இருப்பதில்லை. நாம் இவற்றை நமது சொந்த மெய்யறிவின்படி நடைமுறைப்படுத்தலாம். ஞானஸ்நானம் என்பது ஒரு நல்ல உதாரணமாக உள்ளது. ஞானஸ்நானத்தில் நாம் கிறிஸ்துவுடனே “அடக்கம்” பண்ணப்படுகிறோம் (ரோமர் 6:4; கொலோசெயர் 2:12). நாம் “முழுக்காட்டப்”பட்டால், தேவன் தெரிவுசெய்துள்ளதையே நாம் செய்கிறோம். தெளித்தல் என்பது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட இயலாததாக உள்ள ஒரு மனிதப் பாரம்பரியத்தைக் கூட்டுவதாக உள்ளது, ஏனென்றால் தேவன் ஒரு மாறுபட்ட தெரிவை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். தண்ணீருக்குள் ஒருவரைப் பின்புறமாகச் சாய்த்தல் என்பது அவரைப் புதைப்பதற்கான பாரம்பரியமான வழிமுறையாக உள்ளது. பாரம்பரியம் என்ற வகையில், இது ஏற்றுக்கொள்ளப்படக் கூடியதாக உள்ளது, ஆனால் அந்த நபர் முன்புறமாகவோ, பக்கவாட்டிலோ அல்லது வேறு ஏதாவது வகையிலோ முழுக்காட்டப்பட்டால் அதுவும் ஞானஸ்நானம் என்ற வகையில் சரியானதாகவே உள்ளது.

பாரம்பரியத்தின் ஆதாரமூலம் முக்கியமானதாக உள்ளது. ஒரு பாரம்பரியம் தேவனிடத்தில் இருந்து வந்துள்ளதென்றால், அதை நடைமுறைப்படுத்துதல் சரியானதாக உள்ளது. மனிதரிடத்தில் இருந்து வந்துள்ள ஒரு பாரம்பரியம், தேவன் தெரிவை ஏற்படுத்தியுள்ள வட்டாரத்திற்குள் இருப்பவற்றில் எதையும் மீறும் என்றால் அதை நடைமுறைப்படுத்துதல் தவறானதாக உள்ளது.

ஆவியோடு ஆராதித்தல்

ஆராதித்தல் என்பது வடிவத்தில் மட்டுமல்ல, ஆனால் ஆவியோடும் சரியானதாக இருக்க வேண்டும். தேவன் உதடுகளின் அசைவைக் கண்டு அதன் இசையமைப்பைக் கேட்பது மாத்திரமின்றி, அவர் இருதயத்தின் இசையையும் கவனிக்கிறார். புறம்பான அசைவு மற்றும் இயக்கம் என்பவை மனிதனின் ஆத்துமாவில் இருந்து வராதவரையில் அவைகள் ஆராதனையின் கணம் ஒன்றை உண்டாக்க முடியாது. ஆராதனை என்பது உண்மையோடு “இருக்க வேண்டும்” அதுவுமல்லாமல் ஆவியோடும் “இருக்க வேண்டும்” (யோவான் 4:23, 24). தேவன் கட்டளைபிட்டவற்றை மாத்திரம் உள்ளடக்கியிருக்கும் ஆராதனை வடிவங்கள் கூட ஆவியின் ஈடுபாடு இல்லாதபோது மதிப்பு எதையும் கொண்டிருப்பதில்லை.

தேவன் நேர்த்தியான ஒலிகளை மாத்திரமே விரும்பியிருந்தார் என்றால், சபை கூடும் இடம் ஒன்றில் தொழில்முறையிலான இசை, ஜெபங்கள், மற்றும் பிரசங்கங்கள் ஏற்படுத்தப்படலாம். தேவன் ஆவியோடு ஆராதித்தல் என்ற கருத்தின்மீது ஆர்வமற்றவராக இருப்பார் என்றால், மற்றவர்கள் இதை நிகழ்த்திக் கொண்டிருக்கையில் அல்லது ஒலிப்பதிவு செய்த நிகழ்ச்சியை ஒலிபரப்பிக்கொண்டிருக்கையில் சபையார் தங்கள் வீடுகளிலேயே இருக்கலாம்.

தேவன் நமது புறம் போன வெளிப்பாடுகளை விரும்புகிறார்; ஆனால் அதைக்காட்டிலும் அதிகமாக, அவர் இருதயத்தின் கூட்டிணைவை விரும்புகிறார். கிறிஸ்தவர்கள் “சங்கீதங்களினாலும் கீர்த்தனைகளினாலும் ஞானப்பாட்டுகளினாலும் ஒருவருக்கொருவர் புத்திசொல்லிக்கொண்டு, உ[த]ங்கள் இருதயத்தில் கர்த்தரைப்பாடிக்கீர்த்தனம்பண்ண” வேண்டும் என்ற செயல் ஆராதனையில் உள்ளடக்கப்பட்டாக வேண்டும் என்று பவுல் எழுதினார் (எபேசியர் 5:19). நாம் நமது இருதயங்களின் ஆழத்தில் இருந்து தேவனைச் சென்றடைந்தால் மாத்திரமே நமது செயல்பாடுகள் ஏற்புடையவைகளாக இருக்கும்; இல்லையென்றால், நமது முயற்சிகள் யாவும் வெறுமையும் மதிப்பற்றவைகளுமாக இருக்கும்.

இயேசுவுக்குக் கீழ்ப்படிதல்மூலம் நாம் அவர்மீது கொண்டுள்ள நமது அன்பைக் காண்பிக்க முடியும் (யோவான் 14:15, 21-23). சீஷர்களானவர் களுக்கு, தாம் கட்டளையிட்ட யாவற்றையும் போதிக்க வேண்டும் என்று அப்போஸ்தலர்களுக்கு அவர் கூறினார் (மத்தேயு 28:20).

அவர் கட்டளையிட்ட யாவற்றையும் நாம் செய்தல் என்பதில் உள்ள மறைவான கருத்துக்கள் யாவை? (1) நாம் அவர் கட்டளையிட்ட எல்லாவற்றையும் செய்வோம், எந்தக்கட்டளையையும் செய்யப்படாது விடாமல் இது நடைபெறும். (2) நாம் அவர் கட்டளையிட்டவற்றிற்கும் அதிகமாக எதையும் செய்யமாட்டோம். அவர் கட்டளையிட்டவற்றைக் காட்டிலும் கூடுதலாக எதையேனும் செய்தல் என்பது அவர் கட்டளையிட்டவற்றைச் செய்தோம் என்பதாக இருக்காது. (3) நாம் அவர் கட்டளையிட்டவற்றிற்கும் குறைவாக எதையும் செய்யமாட்டோம். நாம் அவ்வாறு குறைவாகச் செய்தால், அவர் கட்டளையிட்ட யாவற்றையும் கைக்கொள்வதில்லை என்றாகும். (4) நாம் அவர் கட்டளையிட்டவற்றில் எதையும் மாற்றாமல் இருப்போம். நாம் அவ்வாறு மாற்றினால், அவர் கட்டளையிட்டவை வையையோ, அவைகளைச் செய்பவர்களாக இருக்க மாட்டோம்.

அப்போஸ்தலர்கள் இயேசு கட்டளையிட்ட யாவற்றையும் கடைப்பிடிக்கும்படி அவரது பின்பற்றாளர்களுக்குப் போதிக்க வேண்டும் என்ற அவரது கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்தனர். முதல் கிறிஸ்தவர்களைப் பற்றி லூக்கா, “அவர்கள் அப்போஸ்தலருடைய உபதேசத்தி[ல்] ... உறுதியாய்த் தரித்திருந்தனர்” என்று எழுதினார் (நடபடிகள் 2:42). சபையின் ஆராதனைக்கான வழிகாட்டும் குறிப்புகள் அப்போஸ்தலருடைய உபதேசத்தில் தரப்பட்டுள்ளன. கிறிஸ்தவர்கள் “எழுதப்பட்டதற்கு மிஞ்சி எண்ணவேண்டாம்” என்று பவுல் போதித்தார் (1 கொரிந்தியர் 4:6).

தொகுப்புரை

உண்மையான ஆராதனை என்பது தேவனால் அமைக்கப்பட்டுள்ள நிபந்தனைகளுக்குள்ளானதாக இருக்க வேண்டும். அவர் தம்மை ஆவியோடும் உண்மையோடும் நாம் ஆரதிக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறார். அவர் கட்டளையிட்டவற்றில் இருந்து நாம் எதையும் கூட்டவோ குறைக்கவோ கூடாது, ஆனால் அவர் கேட்டுக்கொண்டுள்ள ஆராதனையின் எளிய வனப்பிற்கு நம்மையே நாம் வரையறைப்படுத்திக் கொண்டாக வேண்டும். நாம் மனிதர்களைப் பிரியப்படுத்துவதற்கல்ல, ஆனால் தேவனைத் துதிப்பதற்காகவே ஆரதிக்க வேண்டும்.